

REVĂRSATUL ZORILOR

15 Octombrie 1931
NUMĂRUL 20

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

15 Octomvrie 1931

No. 20

Estera și Mardoheu

„Urâți răul, voi ceice iubiți pe Domnul, El păzește sufletele credincioșilor lui, și-i izbăvește din mâna celor răi.” — Ps. 97:1

Partea V-a

I EHOVA sfătuește pe poporul său, ca să aibă o purtare înțeleaptă. Aceasta înseamnă mai întâi, ca să învețe a cunoaște voința lui Dumnezeu, și să procedeze în armonie cu ea. Nici un singur om nu este înțelept îndeajuns, ca să știe ce trebuie să facă, fără ca să caute sfatul și conducerea Domnului. Omul înțelept este acela, care nu se bazează pe cugetul sau priceperea sa proprie; ci caută la Domnul după conducere. Iehova spune aceloră, cari stau în legământ cu el: „Incredete în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-l în toate căile tale, și el îți va netezi cărările tale.” — Proverbe 3:5, 6.

În ediția ultimă a revistei în care se pertractează drama dumnezeiască a Esterei, Evreii se văd într-o situație de mare pericol, ce se vede că în curând cade asupra lor. Estera, Mardoheu și alții evrei posteau și se rugau așa cum le prescria legile și obiceiurile lor. Ei căutară înțelepciune, conducere și ajutor dumnezeesc. Estera a urmat sfatul Celui prea Înalt, și el răsplăti credința și supunerea ei. „Cine cugetă la cuvântul Domnului, găsește fericirea, și cine se crede în Domnul este fericit.” (Proverbe 16:20, 21) Aceste versete arată regula dumnezeiască, dela care nu există abatere.

Cum începu timpul probelor înfocate în 1918, unii cari aveau cunoștința adevărului s'au purtat neînțelept și au respins cugetul, ca să învețe înțelepciune dela Domnul. Astăzi este o nebunie, ca să faci încercare să-i luminezi. „Înțelepciunea este un izvor de viață pentru cine o are; dar pedeapsa nebunilor este nebunia lor.” (Proverbe 16:22) Unii au devenit infuriați și au zis: „Noi nu vom să fim legați, noi dorim să fim liberi a alege calea ce nouă ni se pare dreaptă. Noi nu vom să ascultăm de nici un fel de îndemnuri ce privește felul cum trebuie să se facă lucrul Domnului.” Aceștia nu vreau să se umilească sub mâna puternică a lui Dumnezeu. „Cel rău ia o înfățișare nerușinată, dar omul fără prihană își înbunătățește calea. Nici înțelepciunea, nici priceperea, nici sfatul n'ajută împotriva Domnului.” (Proverbe 21:29, 30) Toate aceste lucruri cu toată siguranța au fost însemnate în cuvântul lui Dumnezeu pentru un ajutor deosebit al rămășiței. (Rom. 15:4) Calea

apucată de Estera, care a fost în armonie cu înțelepciunea de sus, arată o cale, pe care trebuie s'o apuce toți cei ce stau în legământ cu Dumnezeu. „A treia zi Estera s'a îmbrăcat în hainel împărătești și a venit în curtea dinlăuntru a casei împăratului, înaintea casei împăratului. Împăratul ședea pe scaunul lui împărătesc, în casa împărătească; în fața ușii casei.” — Estera 5:1.

Estera căută să lucreze cu reușită; în acest scop nu se purtă ca o martiră, pentru a trezi compătimire în alții față de dânsa. Ea nu era ca fariseii fățarnici; nu-și arată postul cu o față suferindă, dimpotrivă își puse haina cea mai bună arătată o înfățișare radioasă, luminală și toată ținuta ei era atrăgătoare și plăcută, ca astfel să se arate înaintea regelui și domnului său, să îi plăcută ochilor regelui și astfel să câștige simpatia regelui. Toți aceia cari se prezintă înaintea lui Isus Hristos, și primesc aprobarea lui, trebuie să imbrace haina de nuntă; și rămășiței îi cauzează cea mai mare bucurie, ca să fie îmbrăcați în astfel; aceasta vrea să zică, că lucrul Domnului îl fac cu înțelepciune și în armonie cu poruncile sale. Deoarece credincioșii au fost chemați, ca să fie mireasa lui Isus Hristos, astfel se îmbracă „și i s'a dat ca să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat [înul subțire sânt faptele neprihănite ale sfinților].” (Apocalips 19:7, 8) Toată ființa lor este consacrată lui Dumnezeu și împărăției sale. Ei poartă semnul de cunoaștere a clasei regale, ilustrat simbolic prin „mantia dreptății”. Dacă astfel sunt îmbrăcați și au bucurie Domnului, negreșit că în ochii Domnului celui prea Înalt sunt plăcați și bineprimiți. Membrii rămășiței sunt expuși la multe năcazuri, deoarece ei petrec în pământul dușmanului, și sunt pe deplin consacrați lui Dumnezeu; ei însă toți sunt plini de bucurie, deoarece știu, că procedează potrivit și că umblă pe calea croită de înțelepciunea dumnezeiască.

Clăpa hotărâtoare

Satan este dușmanul vicelan și blestemat însă pregătirile lui dau greș, dacă Iehova părește înaintea. Satan a știut de sigur, că legile Medo-Perșilor erau neschimbate, și că venirea reginei înaintea regelui, fără să fi fost chemată, ar fi

insemnat pentru ea moarlea sigură, în caz dacă regele și-ar fi demonstrat neplăcerea sa. Regele șezu pe tronul său împărătesc la intrarea căsii. Estera îmbrăcată în hainele regale și împodobită cu toate calitățile frumseții atrăgătoare, intră în curtea dinlăuntru și se așază în așa loc, de unde putea fi văzută de rege, care ședea pe tronul său. Fără indoială Satan și toți funcționarii lui erau de față, și a căutat, ca să influențeze în această clipă de mare importanță pe regele Ahasver, ca să fie năcăjit (supărat), ca să arate față de Estera neaprobarea sa, pentru că ea a avut curajul ca să apară înaintea regelui fără să țină seamă de ceremonii. A fost o clipă foarte neplăcută, și dacă Diavolul cu răutatea lui a dorit să aibă ceva reușită, atunci ceea ce a dorit a trebuit să se întâmple chiar în clipa aceia. Însă acela, care a aranjat drama aceasta mare, a fost Iehova, și Estera se afla sub îngrijirea lui Iehova. El a văzut postirea Esterei, a lui Mardoheu și a celorlalți Evrei și a luat seamă la rugăciunile și plângerile lor. Ingerii puternici ai lui Iehova erau asemenea acolo, ca să împingă înapoi pe Satan și pe hordele sale nelegiuite, și ca să împiedece o hotărîre nefavorabilă a regelui Ahasver. Ingerii Domnului trebuie să fi fost deja prezenți înainte de intrarea Esterei în fața regelui, ca să grijească, ca regele Ahasver să nu fie neliniștit, sau apăsător sau supărat. Fără indoială regele se afla în starea cea mai fericită în clipa hotărîtă. În timp ce era încă ocupat cu niște cugete plăcute, își aruncă privile împrejur și zări pe regina lui cea frumoasă. „Când a văzut împăratul pe împărăteasa Estera în picioare în curte, ea a căpătat trecere înaintea lui. Și împăratul a întins Esterei toiagul împărătesc, pe care-l ținea în mână. Estera s'a apropiat și a atins vârful toiagului.” (5:2) La aceasta Diavolul a devenit amăgit în modul cel mai teribil și descurajat și fără nici o putere. Iehova a împiedecat pe Satan prin ingerii săi, ca să-și ducă la îndeplinire planul său îngrozitor, și astfel soția regelui a fost scăpată.

Exact așa s'a întâmplat ca și cum Isus Hristos era acolo și ar fi îmbrăcat pe mireasa sa cu „hainele mântuirii”. Pentru că regele care a întins Esterei toiagul, a însemnat scăparea ei. La timpul când Isus Hristos a venit, ca să zidească Sionul, aprobarea dumnezeiască a însemnat mântuirea pentru mireasa prevăzută a lui Hristos; atunci s'a dat acelor, cari formează mireasa lui Hristos „hainele mântuirii”, și au fost aduși de Domnul sub „măntia dreptății”. (Isaia 61:10) Ingerii lui Dumnezeu desigur au scos strigăte de bucurie, când au văzut că Estera este aprobată. Trebuia să fie o mare bucurie în cer când Isus a adus rămășița în starea templului, și dădu clasei miresei măntia dreptății, și în atare stare desigur a fost în locul de adăpost a Celui prea Înalt.

Când Estera a văzut, că regele își arată aprobarea, în timp ce a întins toiagul său către dânsa, s'a apropiat și a atins toiagul. În acelaș mod arată Regele îndurarea sa și împărtășește pe clasa cre-

dincioasă a miresei în împărăția sa. „Impăratul a zis: Ce ai tu împărăteasă Estera, și ce ceri? chiar dacă ai cere jumătate din împărăție, îți voi da.” (5:3) Regina plină de farmec, care a pregătit un ospăț pentru rege, a răspuns la întrebare, prin aceea, că a invitat pe rege la ospăț. „Estera a răspuns: Dacă împăratul găsește cu cale, să vină împăratul astăzi cu Haman la ospățul pe care i l-am pregătit.” — 5:4.

Aceasta a contribuit încă mult la aceea, că regele a dorit mai mult ca oricând înainte de aceea, ca să arate față de regină îndurarea sa. Afară de aceasta Estera a mai arătat atenție față de rege, întrucât a invitat la ospăț și pe comandantul său suprem. Ea n'a voit să rămână nimic nefăcut întru ajungerea scopului dorit, și a voit să se încreadă în Dumnezeu, ca s'o conducă pe calea potrivită. Estera a mănuit lucrul cu înțelepciune, și a dobândit bine fericire, deoarece a avut încredere în Dumnezeu. — Proverbe 16:20, 21.

Regele, însoțit de Haman, se duse la ospățul pregătit de regină. În timp ce inima regelui s'a înveselit de vin în cursul ospățului, și mâncările gustoase i-ai căzut atât de bine, s'a întors către Estera. „Și pe când beau vin, împăratul a zis Esterei: Care este cererea ta? Ea îți va fi împlinită. Ce dorești? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăție o vei căpăta!” — 5:6.

Estera și-a jucat rolul și a procedat cu prevedere și cuminenie, ca în clipa cea mai potrivită să poată ajunge ceea ce i-a fost scopul. Ea a fost condusă de înțelepciune dumnezeiască. Fără indoială ea s'a cugetat cu îngrijire asupra acelor cum să se poarte, ce să facă și ce să spună, și aceasta a cugetat-o în cele trei zile, în cari a postit. Ea s'a silit, ca să se prezinte ea pe sine lui Dumnezeu în neprihănire, ca să primească o conducere dumnezeiască, și ca să câștige îndurarea și aprobarea domnului său a regelui. Aceasta este o învățătură, care trebuie s'o urmeze toți aceia, cari stau cu Domnul în legământul pentru împărăție. Toți aceștia trebuie să se prezinte înaintea lui Dumnezeu în neprihănire și să nu caute niciodată să facă ceva din pornire egoistă. Acela, care în afacerile împărăției este mănădat de o pornire egoistă, cu toată siguranța va cădea.

Regele s'a bucurat în decursul ospățului, și a găsit cu cale ca să spună Esterei, că are drept să-i aducă încă o cerere. „Estera a răspuns: Iată ce cer și ce doresc. Dacă am căpătat trecere înaintea regelui, și dacă găsește cu cale împăratul să-mi îplinească cererea, și să-mi facă dorința, să mai vină împăratul cu Haman și la ospățul pe care li-l voi pregăti, și mâine voi da răspuns împăratului după porunca lui.” — 5:7, 8.

Că Estera a căpătat trecere înaintea regelui, nu se poate trage la indoială, și acuma cererea ei era aceea, ca să-i fie îngăduit, ca să pregătească încă un ospăț pentru rege și pentru ministrul său iubit. Aceasta a avut de scop, ca să facă pe Haman neîngrijorat, ca să-și vadă importanța pro-

prie, și ca să-l lase să se cugete, că este pe deplin sigur în starea lui, și că în planurile sale nelegiuite de a pune capăt lui Mardoheu și a celorlalți Evrei, este cu totul îndreptățit. Estera a urmat regula dumnezeiască, intrucât s'a purtat cu atâta cumințenie, ca șarpele. (Matei 10:16) Rămășița este invitată să ieie seamă la aceeaș reguă.

¹² În timpul prezent, clasa rămășiței are aprobarea îndurată a Regelui, Isus Hristos, pentrucă ei i s'a incredințat mărturia lui Isus Hristos și o răspândește, și în acelaș timp invită pe reprezentanții dușmanului, ca să ia parte la ospăț; și aceasta arată, că pentru rămășiță nu e de lipsă nici o metodă ascunsă, ca să ducă la îndeplinire scopul lui Dumnezeu referitor. Mărturia va fi pusă în lung și lat, și pe lângă aceasta a declarat, că această se întâmplă pentru câștigarea aprobării regelui, și spre a dovedi bunăvoință față de oameni. Reprezentanții lui Satan, ai Diavolului asemenea aud vestirea și li se permite, ca să ia parte la ospăț, dacă dorește aceasta. Regele Ahasver, cu privire la legătura sa cu Estera, reprezintă pe regele, Isus Hristos, căruia clasa Estera din timpul prezent, caută să-i placă. Pentru Haman, regele a reprezentat totalitatea a orice putere de pe pământ; și fiindcă prin slujba sa era cel mai aproape de rege, și la ospăț era un oaspe prea onorat, astfel mândru de starea lui de favoare era într'o stare de voieșie cum nu se poate altcum, și se mângăia cu aceea, că stă în favoarea cea mai înaltă a regelui, și astfel va fi în stare, ca să stărpească pe dușmanii săi, pe Iudei și mai cu seamă pe Mardoheu. Exact așa își consideră acum starea lor de favoare în lume cei din clasa lui Haman, ca o dovadă, că ei dacă va fi sosit timpul stabilit pentru aceasta, ușor vor putea duce la îndeplinire stărpirea clasei Mardoheu și cuvintele lor laudăroase vor fi traduse în fapte. Ceeace urmează îndată sprijinește această deducere.

¹⁴ Haman s'a ospătat împreună cu regele și regina, și onoarea aceasta i-a sărit în cap, și și-a luat rămas bun dela rege fiind foarte bine dispus. Inșă imediat ce văzu pe Mardoheu, mânia și setea lui de sângē se făcu mai mare. „Haman a ieșit în ziua aceea vesel și cu inima mulțumită. Dar când a văzut la poarta împăratului pe Mardoheu care nu se scula, nici nu se mișca înaintea lui, s'a umplut de mânie împotriva lui Mardoheu.” — 5:9.

¹⁵ Mardoheu se afla în poarta palatului, când Haman s'a apropiat și s'a purtat cu dispreț tăcut față de Haman. Aceasta dovedește, că Haman nu a plâns și a postit pentru aceea, că i-a părut rău de purtarea sa față de Haman; dimpotrivă, el era gata să moară, dacă era de lipsă, atât timp, până când își păstrează neprihănirea înaintea lui Iehova. El a strigat la Dumnezeu cerând scăpare. Haman avu omor în inima sa, când a zărit pe Mardoheu; inșă timpul stabilit nu a fost încă sosit, și astfel s'a grăbit către casă, unde invită pe prietenii lui și pe soția sa Zereș, ca să se sfă-

tuiască-cu dânsii. (5:10) Haman a povestit mai întâi prietenilor și soției sale, despre favoarea cea mare, că a fost chemat la ospăț. El se mândri cu puterea sa și influența sa asupra regelui. „Haman le-a povestit despre strălucirea bogăției lui, despre numărul fiilor lui, despre tot ce făcuse împăratul, ca să-l ridice în vrednicie, și despre iocul pe care i-l dăduse mai pe sus de căpeteniile și slujitorii împăratului. Și a adăugat: Eu sunt chiar singurul, pe care împărăteasa Estera l-a primit împreună cu împăratul la ospățul, pe care l-a făcut, și sunt postit și pe mâine la ea cu împăratul. Dar toate acestea n'au nici un preț pentru mine, câtă vreme voi vedea pe Mardoheu, iudeul acela, șezând în poarta regelui.” (5:11-13) El era un om mare în împărăție, mare în ochii lui proprii și în casa lui, și acum a adus pe Evreii disprețuiți într'o astfel de stare, că după cum a declarat, el ar putea să-i stărpească, și fericirea lui nu va fi completă câtă vreme nu se va întâmpla stărpirea poporului disprețuit.

¹⁶ Stările, pe cări Dumnezeu le-a aranjat prin Estera, au adus asupra lui Haman o „lucrare puternică de rălăcire”, ca în însumurarea și deșertăciunea lui să creadă o minciună; anume, că starea lui de înaltă favoare la rege, l-a convins pe deplin, că întru stărpirea Iudeilor purtarea lui este dreaptă. Chiar și azi sunt unii ca aceia, cari susțin că se bucură de o deosebită favoare a lui Dumnezeu, cari ei inșiși se înalță, și străduințele lor de a nimici lucrul împărăției și pe lucrătorii în acest lucru, le justifică cu starea lor de mare onoare și măreție. Ei încă sunt în vârtejul „unei lucrări puternice de rălăcire”, pe care Domnul a lăsat-o asupra dânsilor prin procedura clasei miresei. Aceștia sunt dușmanii împărăției, pentrucă ei sunt împotriva împărăției lui Dumnezeu și a lucrului împărăției. (2 Tesaloniceni 2:4-11) Satan, Diavolul este cel dintâi mincinos și plănuitorul conspirației de a omori rămășița; și el conduce purtarea reprezentanților săi de pe pământ, ca să ducă la îndeplinire scopurile sale, neținând seamă, că știu aceasta sau nu. Acestia să felicite unii pe alții, că ei ar fi atât de binecuvântați de Domnul, cum cugetă; și în urmă mai zic: „Nu trebuie să curățim din cale clasa Mardoheu.” Preotimea și clasa „servului rău”, a „omului lă rădelegii”, a „fiului pierzării”, toți sunt conduși de Satan, și Dumnezeu lasă, ca fiecare dintre ei să aibă mâna liberă, ca să facă tot ce pot. Dușmanii văd, că și rămășița se bucură de oareșcare libertate de vorbire între popor, și că și ei i se dau anumite ocazii, ca să ducă la îndeplinire lucrul predicării evangheliei împărăției lui Dumnezeu, și lucrurile acestea numai atâță mânia și ura lor, chiar așa, după cum mânia lui Haman împotriva lui Mardoheu a devenit cu atât mai mare, cu cât acesta încă se bucura de o anumită favoare din partea regelui.

¹⁷ În timp ce Estera postea împreună cu ceilalți Evrei, și după aceea apăru înaintea regelui fără să li fost chemată, prin aceasta ca a aprins toate

podurile dinapoia ei, și imediat ce aceste lucruri au fost cunoscute, la ea nu mai juca rol, dacă prin aceasta se dovedea înaintea tuturor, că ea este o evreică. Inșă e mai mult sigur, că Haman încă n'a auzit, că Estera este o nepoată a lui Mardoheu și că era evreică. Diavolul fără indoială a știut lucrul aceasta, inșă chiar inșuși Diavolul nu-și poate executa planurile sale, dacă Iehova se amestecă în lucru. Cugetele sale Haman și le-a îndreptat mai cu seamă către două lucruri: și anume mai întâi la onoarea lui și la situația lui înălțată la rege, a doua la planul său nelegiuit cu privire la viața lui Mardoheu. Clasa Haman și azi stă sub influența a două lucruri; acestea sunt mai întâi situația lor de onoare și influența lor ce o au pe la stăpânirile lumii acesteia, pe când ei să felicite unii pe alții, și se mândresc cu aceea că ar fi poporul de favoare a lui Dumnezeu, și lucrul celălalt, care dă de lucru grupei lui Haman, este aceea ca să stărpească complet pe rămășița, care este o grindă în ochii lor.

Clasa Haman din timpul prezent nu crede, că aceia din rămășiță, cari pun mărturia pe pământ, sunt moștenitorii membrării în clasa miresei lui Hristos. Dimpotrivă clasa aceasta a lui Haman crede, că rămășița stă în defavoare înaintea lui Dumnezeu. „Creștinătatea organizată” și preoțimea ei și toți aceia, cari umblă pe o cale asemenea, reprezintă pe clasa lui Haman, și această cred, că „stăpânirile înalte” sunt stăpânirile lumii acesteia. În timp ce ei văd, că cei ce fac parte din rămășiță se codesc, ca să se inchine înaintea „cereștinătății”, așa această împrejurare este cea dintâie dovadă, că rămășița nu se bucură de favoarea lui Dumnezeu. Ei se hotărăsc deci să nimicească rămășița sau clasa servului, și la aceia nu se gândesc, că scopurile lor rele sunt îndreptate împotriva miresei lui Hristos; chiar așa după cum Haman în aparență nu a pus la cale conspirația pentru nimicirea reginei. Inșă Satan a fost acela, care, și-a pus în gând să omoare pe Estera; și astfel Satan și în ziua de azi se silește la aceea, ca să stărpească pe întreaga rămășiță. Haman a cumpănit aceea, că dacă el ar putea să spânzure pe Mardoheu pe un lemn, aceasta l-ar face pe Mardoheu afurisit înaintea Dumnezeului său. (5 Moise 21:22, 23) După părerea lui (Haman) atât în ochii Persilor, cât și după legile Evreilor apucătura lui împotriva lui Mardoheu și a celorlalți Evrei ar fi privită dreptă și potrivită. După ce a crezut că stă în favorul deosebit al domnitorului puternic și al reginei sale, în timp ce la ospăț era cel mai onorat oaspe, deci cu urechi bine ascuțite ascultă de sfatul soției sale și a prietenilor săi. „Nevasta sa Zereș și toți prietenii lui i-au zis: Să se pregătească o spânzurătoare înaltă de cincizeci de coși, și mâne dimineața cere împăratului ca Mardoheu să fie spânzurat. Apoi vei merge vesel la ospăț cu împăratul! Părerea aceasta a plăcut lui Haman, și a pus să pregătească spânzurătoarea.” (5:14) El urmă cu bucurie aceste indemnuri, și

s'a îngrijit imediat ca să se ridice stâlpii, ca Mardoheu să fie spânzurat. El așteptă cu încordare ziua următoare, când a dorit să se prezinte înaintea regelui, ca să primească aprobarea regelui, pentru uciderea lui Mardoheu a iudeului disprețuit.

Mâna lui Iehova

11 Probabil, că numai puțin a dormit Haman în noaptea aceea, pentru că și-a făcut inchipuiri înșuflețite despre spânzurătoare, pe care vedea spânzurat pe Mardoheu. Mai întâi inșă a trebuit să primească aprobarea regelui, și deoarece el era o unealtă ușoară în mâna Diavolului, în noaptea aceea desigur a compus vorbirea pe care va adresa-o regelui spre a câștiga aprobarea acestuia pentru vărsarea sângelui lui Mardoheu. Regele Ahasver era neliniștit și nu dormi în noaptea aceea. Fără indoială Iehova a trimis un înger, ca să iete somnul dela rege, și în acest mod să-l avertizeze. Un caz asemenea avu loc la timpul său, când Isus stătu înaintea lui Pilat, și acestui domnitor puternic i s'a trimis un avertizment prin soția sa care a văzut un vis. (Matei 27:19) Scriptura arată, că Dumnezeu are în gând faptele bune de mai înainte ale servilor lui credincioși, și pentru aceasta îi răsplătește la timpul său plăcut. — I'apte 10:4; Neemia 5:19.

12 „In noaptea aceea împăratul n'a putut să doarmă și a poruncit să-i aducă lângă el cartea aducerilor aminte, cronicile. Le-au citit înaintea împăratului și s'a găsit scris ce descoperise Mardoheu cu privire la Bigtan și Tereș, cei doi fameni ai împăratului, pazitorii pragului, cari voiră să înlindă mâna asupra împăratului Ahasver. Impăratul a zis: Ce cinste și mărire i s'a făcut lui Mardoheu pentru aceasta? Nu i s'a făcut nimic au răspuns cei ce slujeau pe împăratul.” — 6:1-3.

13 Mardoheu a făcut regelui un serviciu bun și credincios, și însemnarea îi amintise regelui despre acest fapt, și de împrejurarea, că Mardoheu nu a primit nici o răsplată pentru aceasta. (2:21-23) Iehova făcu pe rege atent la lucrul acesta chiar la timpul cel mai grabnic, și fără indoială chiar pentru aceasta a trimis pe înger la fața locului. Regele Ahasver a înțeles deci, că nu s'a făcut nimica pentru răsplătirea serviciului credincios al lui Mardoheu. Iehova a lăsat răsplătirea acestui serviciu credincios pentru un timp de mai târziu, și atunci a dat în cugetul regelui, ca să facă cum se cuvine.

14 Dimineața următoare apăru mândrul și asprul Haman în palat, ca să primească aprobarea necesară pentru spânzurarea lui Mardoheu. Deoarece era un om de mare vază și aspru, negreșit că aparența lui în curte a cauzat mare nedumerire și neliniște, și aceasta a alintit atențiunea regelui asupra lui. „Atunci împăratul a zis: Cine este în curte? Haman venise în curtea de afară a casei împăratului, să ceară împăratului să spânzure pe Mardoheu pe lemnul, pe care-l pregătise pentru el.” — 6:4.

²² Astăzi este bine cunoscut, că preoții „creștinații organizate” pun în practică toată influența lor de care dispun asupra stăpânilor, și la aceasta se poartă diplomatic, ca să primească aprobare sau orice fel de scuză legală, ca să stârpească din cale pe Studenții Bibliei, cari din casă în casă predică vestea împărăției lui Dumnezeu. Ei se poartă așa ca și cum ar fi niște persoane importante din cale afară, și sunt trufași și nemiloși; ei își fac lucrul lor și așa prezintă lucrul, ca și cum toți aceia, cari îi critică, ar fi împotriva legii țării. În acelaș timp acești fățarnici se roagă în cercurile lor, ca Studenții Bibliei să fie stârpiți, și la aceasta ei se spală pe mâni zicând unii altora, că „Studenții Bibliei sunt mai răi decât bolșevicii”. Iehova desigur niciodată nu ascultă rugăciunile lor, deoarece „fața Domnului este împotriva acelorora, cari fac rău.” (1 Petru 3 : 12) Nici chiar la domnitorii pământului nu vor avea rezultat, ca prin aceștia să facă să fie stârpiți „Studenții Bibliei”. Va veni vremea, când stăpânitorii pământești se vor înturna împotriva preoțimii fățarnice și a religiei practicate de așa zișii „creștini”, și îi va stârpi. (Apocalips 17 : 16-18) Aceste icoane Biblice au fost descrise în cuvântul lui Dumnezeu, desigur pentru scopul, ca să arate rămășiței la timpul potrivit spiritul de omor al preoților fățarnici și a „omului fărădelegii, a fiului pierzării”.

²³ I s'a spus regelui, că Haman era în curtea din afară a a palatului, și regele porunci, ca să vină Haman la dânsul. „Haman a intrat și regele a zis: Ce trebuie făcut pentru un om, pe care vrea să-l cinstească împăratul? Haman și-a zis în-sine: Pe cine altul decât pe mine ar vrea împăratul să-l cinstească?” — 6 : 6.

²⁴ Regii pământești nu doresc să cinstească pe astfel de oameni ca Mardoheu, și aceasta arată că regele Ahasver în acest loc, a reprezentat pe Domnul, Regele Măririi, fiindcă a făcut cunoscut bucuria sa, de a cinsti pe cineva, care a făcut un serviciu credincios. Haman a gândit natural, că regele s'a cugetat la dânsul, ca la unul, pe care are bucurie mare să-l cinstească. Haman inchipue pe o clasă în zilele din prezent, care spune: „Cui ar dori domnitorii să dea onoare, dacă nu nouă?” Clasa lui Haman pregătește o conspirație, pentru nimicirea „clasei servului” Domnului, care era ilustrată prin Mardoheu, și pentru aceasta așteaptă răsplată și cinste din partea stăpânitorilor pământești, cât și din partea Domnului cerului.

²⁵ Cei din clasa lui Haman se cugetă în zilele acestea, că ei ar fi favorizații cerului. În timp ce cred, că sunt reprezentanții unși ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, ei pretind pe mai departe, că sunt ordinați (rânduși), ca să se îngrijească de orce predică ce e de lipsă în lume. Cu lăudăroșie pretind, că vorbesc pe baza autorizării dumnezeiești și că ei sunt singurii, cari ar putea vorbi astfel. Ei astfel sunt increzuți față de regele ceresc, și țin prea mult la influența lor ce o au pe la stăpânitorii pământești. Haman a arătat regelui Ahasver dorința lui arzătoare, ca să fie

onorat chiar ca și regele, și aceasta inchipue simbolic, că clasa Haman a timpului prezent caută cinste și mărire politică și pământească, ca să primească laude din partea oamenilor.

²⁶ În cuget, Haman s'a văzut imediat îmbrăcat în haine împărătești șezând călare pe calul mareț de luptă al regelui, și condus pe străzile capitalei, de un servitor al regelui, în timp ce un vestitor ar merge înaintea lui și ar striga la toată lumea cine este acest puternic și onorat. Aceasta va avea aspectul, ca și cum ar sta în cea mai mare favoare de onoare a măiestății sale regele, și această cinste ce i s'ar face ar dovedi cu totul sigur, că va primi aprobarea regelui pentru spânzurarea lui Mardoheu. În asemenea mod dorește clasa lui Haman în timpul prezent, ca să fie cinstită de stăpânitorii pământești, ca cu măreția lor proprie și distincția lor și pe mai departe să facă o impresie bună; și din astfel de dovezi de prietenie deduc, că ei sunt favorizații nu numai a acestor stăpânitori pământești, ba chiar și privilegiatii lui Iehova, și pot să ceară nepedepsiți stărpirea „societății de ciură”, cari umblă în largul și latul țărilor, punând mărturie pentru numele lui Dumnezeu și a împărăției sale.

²⁷ Hamana rostit cuvintele sale înaintea regelui cu incredere îngâmfată, în timp ce a propus regelui, ce să i se facă omului, pe care regele dorește să-l cinstească. Regele Ahasver a acceptat imediat ideea lui Haman, și porunci lui Haman, ca să facă această cinste lui Mardoheu, acelaia, pe care Haman l-a disprețuit din toată puterea lui. „Impăratul a zis lui Haman: Ia îndată haina și calul cum ai zis, și fă așa iudeului Mardoheu, care șade la poarta împăratului. Nu lăsa nefăcut nimic din celege ai spus.” — 6 : 10.

²⁸ Ce deziluziune trebuia să producă cuvintele regelui pentru Haman! Apăsător și supărat nu cuteza să se arate înaintea regelui și să nu se supună poruncii regelui, deoarece nesupunerea ar fi adus cu sine imediata moarte a lui. Dacă însă ar fi știut ce va urma în curând, mai bucuros s'ar fi codit să se supună poruncii, ca astfel să cruțe alte înjosiri ce au urmat. Aceasta dovedește, cum arată și alte texte scripturale, că preoțimea și tovarășii lor de aproape, vor trebui să sufere din mâna Domnului umilințe înainte de stărpirea lor definitivă.

²⁹ El îmbracă pe Mardoheu în hainele împărătești, și călare pe un cal îl conduse pe străzile capitalei, iar Haman mergând înaintea lui a vestit poporului: „Așa se face omului, pe care vrea împăratul să-l cinstească.” — 6 : 11.

³⁰ Oare Domnul Dumnezeu va da în știre acuma poporului de rând, că clasa Mardoheu care petrece azi pe pământ se află în harul lui Dumnezeu, în lumea aceasta este reprezentanta lui Dumnezeu și a împărăției sale, și că se bucură de aprobarea Domnului? Despre servul înțelept și credincios, care trebuie să cuprindă pe membrii corpului Hristos, cari sunt pe pământ și sunt dovediți credincioși și adevărați, stă scris: „Iată servul.

meu pe care-l sprijinesc, alesul meu în care-și găsește plăcere sufletul meu. Am pus duhul meu peste el, el va vesti neamurilor judecata." (Isaia 42:1) „Iată l-am pus martor pe lângă popoare, cap și stăpânitor al popoarelor." (Isaia 55:4) Dacă astfel de lucruri se vor face cunoscute poporului, aceasta va fi o mare înjosire și ciudă pentru preoțimea organizată fățarnică și pentru tovarășii lor de aproape. „Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, cari zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că voi face să vină și să se inchine la picioarele tale, și să știe, că te-am iubit." — Apocalips 3:9.

22 Mardoheu se întoarce în triumf la poarta palatului; Haman însă se grăbi spre casă cu fața acoperită și trist foarte, ca să primească ceva mângâere din partea soției sale și a sfătuitorilor săi. (6:12) „Și înțelepții lui și nevasta sa Zereș i-au spus: Dacă Mardoheu înaintea căruia ai început să cazi este din neamul Iudeilor, nu vei putea face nimic împotriva lui, ci vei cădea înaintea lui." — 6:13.

23 În lucrul acesta se vede iarăși mâna lui Iehova. Cuvintele pe cari le-au rostit soția lui Haman și înțelepții lui, erau cuvinte profetice, cari fără îndoială erau inspirate de ingerul Domnului. Natural că înainte de acest timp au auzit, că Dumnezeu a adus o sentință asupra Amalechiților, înaintașii lui Haman, de care se ținea și el. Faptul era cunoscut sfătuitorilor lui Haman, și cu această ocazie își aduseră aminte de aceasta. (2 Moise 17:16) Iehova nu pășește înainte împotriva dușmanilor săi pe ascuns sau tănuț. El le dă deplină ocazie, ca să cunoască ce le stă înainte. Ca exemplu aducem profetia unui războinic din armata Midianiților; el a văzut un vis, și vesti nimicirea ce vine asupra armatei Midianiților. (Judecători 7:13, 14) Visul și deslegarea lui a fost inspirat fără îndoială de ingerul Domnului.

24 Tot asemenea, clasa preumbrită de Haman, anume preoțimea împreună cu „omul fărădelegii", nu poate avea nici o scuză, că ar fi în neștiire despre ceea ce vine asupra lor. Ei au la mână profetiile, pe cari pretind că le citesc. Prin radio și vestea tipărită și răspândită în lumea întreagă le comunică judecata lui Dumnezeu asupra lor. Sfătuitoarii lui Haman fără îndoială au fost conduși de ingerii Domnului, ca să comunice lui Haman, că ce se va întâmpla cu el în viitorul apropiat. „Pe când îi vorbeau ei încă, au venit famenii împăratului și au luat îndată pe Haman la ospățul pe care-l pregătise Estera." — 6:14.

25 Cu privire la Haman drama a ajuns un punct culminant și de încheiere, care reprezintă nimicirea lui rapidă și completă. Decând a ordonat să se ridice spânzurătoarea, ca să spânzure pe ea pe Mardoheu, lucrurile s'au modificat repede, și Haman recunoscă, că ocazia pentru spânzurarea lui Mardoheu, era pierdută. El se mângâia însă cu faptul, că marele măcel al iudeilor hotărât pe ziua a treisprezecea a luni a douăsprezecea, nu se mai putea schimba, și că în orice caz în ziua

aceea Mardoheu nu va putea scăpa. Însă păcăleala pe care a pățit-o i-a turburat adânc gândurile, și în timp ce se afla în stare de mânie înlocată, regele trimise la el ca să-l cheme la ospăț. Aceasta asemenea era aranjat așa de ingerul Domnului, deoarece ceasul pentru acțiune a fost sosit pentru Estera. Zăpăcitul de Haman căruia începură să-i meargă rău treburile, probabil, că găsi puțină mângâere în aceea, că el era singurul oaspe onorat, care fu invitat la ospățul regelui și a reginei; și cu toată a pus la cale o conspirație, ca să verse sângele aceluia, pe care regele l-a cinstit, astfel merse curajos la ospăț cu scopul și în vederea, că va mai lua parte la uciderea Iudeilor în ziua de măcel.

26 Aceasta trebuie să arate, că preoțimea și tovarășii lor de aproape, chiar și atunci după ce Dumnezeu i-a înjosit și și-a arătat aprobarea în public față de rămășiță, nu se vor lăsa bătuți, ci și pe mai departe vor înseta după sângele martorilor credincioși ai lui Dumnezeu. Haman nu și-a văzut împlinită dorința vărsării sângelui Iudeilor, și astfel nici preoțimea și tovarășii lor de aproape nu se vor bucura de satisfacția, ca să-și vadă împlinită dorința, anume nimicirea clasei rămășiței. Haman a fost omorât înainte de marele măcel, din ziua a treisprezecea a luni a douăsprezecea, ceea ce se pare să ne dea de înțeles, că clasa lui Haman va fi nimicită înainte de timpul războiului Armaghedonului.

Ospățul al doilea

27 Regele și comandantul său suprem din nou se puseră la masă cu regina. Regele din nou a rugat pe Estera, ca să-și exprime dorința. Să se observe acum procedura cinstită a Esterii, în timp ce dădu ocazie lui Haman să se apere, când și-a adus înainte plângerea împotriva lui. Aceasta este o dovadă pe mai departe despre aceea, că ea a fost condusă de mâna lui Dumnezeu, pentru că legea lui nu judecă pe nimeni, fără să fi fost ascultat. Frumoasă regină a zis următoarele în cuvinte pregătite înainte și bine alese: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta împărate, și dacă găsește cu cale împăratul, dă-mi viața: iată cererea mea; și scapă pe poporul meu; iată dorința mea! Căci eu și poporul meu suntem vânduți să fim nimiciți, junghiași și prăpădiți. Măcar dacă am fi vânduți să fim robi și roabe, aș tăcea, dar vrăjmașul n'ar putea înlocui pierderea făcută împăratului." — 7:3, 4.

28 Estera nu se rugă numai pentru viața ei proprie, ci chiar și pentru viața poporului său, în timp ce prin aceasta a descoperit regelui și lui Haman că ea este o evreică. Aceasta era o oară plină de primejdie, și ea rezistă cu curaj proba. Rămășița lui Dumnezeu roagă astăzi pe Părintele ceresc, ca pentru onoarea lui proprie, să păzească pe rămășiță. Cei din rămășiță nu se întorc către organizația lui Satan, ca să primească scut împotriva dușmanilor lor, și totuși spun elementelor politice și comerciale ale lumii, că cei mai mulți

preoți ai așa zisei „creștinătăți organizate” sunt fățarnici, și că caută să nimicească pe martorii lui Dumnezeu, logodnicile lui Hristos. Cei din rămășiță trebuie să se dovedească definitiv ca membrele clasei servului ales al Domnului. Aceasta o fac nu din motive egoiste, ci în timp ce ei ocupă o stare hotărâtă și neimpărțită de partea lui Iehova.

“Regele Ahasver a zis atunci reginei: „Cine și unde este acela, care are de gând să facă așa ceva?” Estera răspunse cu niște cuvinte pătrunzătoare și dramatice: „Apăsătorul, vrăjmasul este Haman, răul acesta!” La aceste Haman s'a îngrozit. El a văzut, că dansul întreprins de dansul a ajuns la sfârșite. Oare nu se poate, că cei din clasa lui Haman vor da semne de groază, dacă vor sta în față cu faptul, că numai de mâna și puterea lui Iehova, Dumnezeu se face, că lucrul de mărturie al rămășiței atât de minunat înaintează plin de putere în țară? Dacă ei obșearvă, că ostenețele lor de a împiedeca lucrul sunt cu totul zadarnice, și după ce vor fi demascați și inșiși, vor vedea, că le-a sosit sfârșitul, și nimicirea lor este foarte aproape. Vor fi puțin îngroziți, când vor vedea, că vor fi dați la o parte de asociații lor lumești, grupele puternice politice și comerciale, ceace va avea loc în baza prezicerii Scripturii.

“Regele turburat și plin de mânie se duse în grădină, în timp ce Haman se sculă să roage pe Estera pentru viața sa. Purtarea regelui arată măsura de dreptate ce a mai rămas în oamenii nedesăvârșiți, cari stăpănesc peste lume. Mulți oameni sunt între stăpânitorii lumii, cari urăsc pe fățarnici și pe accia, cari se ascund după hainele fățarnice de preoți și în același timp pun la cale o conspirație lașă, ca să-și ajungă scopurile lor rele. Astfel de oameni, cari stau la afacerile lumii, cu dispreț se întorc dela preoții, fățarnici dacă recunosc odată pe deplin cum stă lucrul.

“Dacă Estera ar fi fost miloasă și iertătoare față de Haman, aceasta ar fi displicut lui Dumnezeu, deoarece Iehova a declarat, că Amalechii trebuie să fie stărpiți cu desăvârșire. Regele Saul a cruțat pe Agag, și pentru aceasta Dumnezeu l'a nesocotit. Haman era un agaghit, și dacă Estera voia să rămână credincioasă, nu avea voie să facă nici o milă cu el. Aceasta pare să reprezinte în umbră, că rămășița când vede, că se apropie timpul când clasa lui Haman va fi nimicită de mâna Domnului, mâna sa va lua-o de pe ea (clasa Haman) și nu va face nici o milă față de clasa aceasta. Între timp rămășița nu poate să pună la o parte vestirea adevărului, și să dea în știre judecata lui Dumnezeu asupra acelor, cari în mod fățarnic și amăgitor susțin că îl reprezintă pe el.

“Pe când regele Ahasver se întoarse din grădină, găsi pe Haman aruncat la poalele patului Esterei, pe care ședea Estera regina, rugând-o să-i cruțe viața. „Cum să mai și silești pe împărăteasă la mine, în casa împărătească? Cum au ieșit cuvintele acestea din gura împăratului, i-au și acoperit fața lui Haman.” Este cu totul neprobabil, că Haman ar fi dorit atunci să siluiască pe

regină, însă cuvintele regelui cu ocazia aceea sunt de mare importanță.

“Preoțimea „creștinătății organizate” și lucrătorii lor, au căutat să siluiască pe mireasa lui Hristos, martorii lui Dumnezeu de pe pământ, ca să facă îngăduințe, și astfel săși asume o stare de necredincioșie și necurătenie față de Domnul. Preoțimea însăși este vinovată de o purtare necurată, și în Scriptură este învinuită ca desfrănată. (Iacob 4:4) Ei au căutat să silească pe copiii adevărați ai lui Dumnezeu, tot așa să facă îngăduințe. Regele vecinic este aprins de astfel de silnicii. Unii dintre preoți ei înșiși și-au cauzat o stare foarte semnificativă, în timp ce caută să se apere ei înșiși, și caută să fie scutiți față de descoperirea (demascarea) prin lumina adevărului, ce este răspândită de martorii lui Dumnezeu. Ei urăsc lumina, deoarece faptele lor sunt rele. Precum Estera a făcut să cadă lumină asupra lui Haman, în timp ce a vorbit adevărul, și precum Haman o rugă să slăbească cu acuzele, chiar așa a îndreptat rămășița lumina spre preoți, și a descoperit nestatornicia și fățarnicia lor; și acuma preoțimea se plânge că este urmărită, și se roagă de cruțare ca să fie ocrotiți împotriva așa zisului „fanatism” al „Studentilor Bibliei”.

“Harbona, unul din sfătuitoarii regelui, trebuia să fi fost în apropiere, cu toată că nu era un oaspe invitat la masă. Probabil, că a venit în curte văzând pe rege plecând în grădină. Când regele desgustat de purtarea nepotrivită a lui Haman, care s'a aruncat pe patul reginei, a exprimat cuvintele amintite, atunci Harbona dădu sfatul, ca să spânzure pe Haman pe spânzurătoarea, pe care a pregătit-o el pentru Mardoheu. „Și Harbona unul din fameni, a zis în fața împăratului: Iată spânzurătoarea pregătită de Haman pentru Mardoheu, care a vorbit spre binele împăratului, este ridicată în casa lui Haman, la o înălțime de cincizeci de coți. Și împăratul a zis: Haman să fie spânzurat pe ea.” — 7:9.

“Haman a făcut pregătiri pentru nimicirea unuia, care a făcut un serviciu prețios regelui, și imediat ce regele a înțeles lucrul acesta, s'a aprins de mânie împotriva lui Haman și a poruncit, ca să-l spânzure pe lemnul, pe care l'a pregătit el pentru Mardoheu.

“Există azi înalți slujbași de stat de vază în lumea aceasta, cari cu toată că rabdă pe preoți, dar cu greu se lasă convinși în timpul de față despre faptul, că preoții lucrează potrivit, când fac conspirație, ca să nimicească pe martorii umiliți ai lui Dumnezeu, pe rămășiță. Bărbați cinștiți și drepti au pus temelile unor țări, cum și Americii, și au stabilit în constituția Satelor Unite din America, că se dă libertate oricui, ca să se închine lui Dumnezeu, așa după cum îi place. Libertatea religioasă era totdeauna punctul de mândrie al domnitorilor Americii. Preoții trebuiau în toate timpurile să fie pentru libertatea deplină și nemărginită a predicării evangheliei și a tălmăcirii Bibliei, însă dimpotrivă, chiar ei au fost

totdeauna cei mai infocați contrari ai libertății de acest fel, și cu sârguință s'au silit la aceea, ca să împiedece, ca poporul să primească o cunoștință din Sfânta Scriptură. Stăruința lor de a mălura din cale pe „Studentii Biblicii” este cu totul egoistă. Dacă oamenii cu cugetarea sănătoasă în guverne, vor recunoaște odată, că străduința adevărată a preoților a stat totdeauna și stă și azi în aceea, ca să nimicească din motive egoiste pe aceia, cari propovăduiesc adevărul Biblicii, atunci se vor întoarce împotriva preoților și le vor face aceea, ce au voit ei să facă rămășiței. Legea răsplătirii este o lege dreaptă, pentru că Dumnezeu așa ordonase aceasta. „Face o groapă, o sapă și tot el cade în groapa pe care a făcut-o, fărădelegea pe care a urzit-o se întoarce asupra capului lui și silnicia pe care a făcut-o se pogoară înapoi pe țeastă capului lui.” (Psalm 7:15, 16) „Neamurile cad în groapa pe care au făcut-o, și li se prinde piciorul în lațul pe care l-au ascuns. Domnul se arată, face dreptate, și prinde pe cel rău în lucrul mâinilor lui.” (Psalm 9:15, 16) În modul acesta lui Haman spânzurat de chiar membrii organizației sale. Chiar așa a hotărât Domnul că o parte a organizației lui Satan va stârpi pe clasa care a fost preumbrită de Haman.

Curățirea numelui și cuvântului Regelui vecinic este împrejurarea de cea mai mare importanță. „Și au spânzurat pe Haman pe spânzurătoarea pe care o pregătise el pentru Mardoheu. Și mânia împăratului s'a potolit.” — 7:10.

„Iehova a preumbrit curățirea numelui său, prin spânzurarea reprezentantului lui Satan, anume a blestematului Haman. Această întâmplare, și sfârșit de aceasta spânzurarea fiilor lui a curățit din cale pe cei din urmă Amalechiți, deoarece în Biblie numai până aici este amintire de ei, și aceasta a trebuit să se întâmple conform declarațiunii lui Iehova. În anii din urmă Iehova a arătat poporului său că lucrul cel mai important este curățirea numelui și cuvântului său. Ca ajutor și mângăere, și ca astfel cei ce fac parte din rămășiță să primească o nădejde înnoită, le dă astăzi Iehova cu mare îndurare o icoană clară a scopurilor sale, și aceasta trebuie să fie un semn, că ziua este aproape, când numele lui Iehova va fi curățit în marele războiu al Armagedonului.

(Continuarea urmează)

Intrebări pentru studiul berean

1. Fă deosebire între cel cuminte și unul nebun.
2. Arată, că Estera și Mardoheu au luat seama la regula dumnezeiască și au urmat sfatul Celui prea Înalt.
3. Dă exemple pentru aplicarea Proverbelor 16:22 și 21:29, 30.
4. Arată purtarea Esterei (descrisă în Estera 5:1) și a rămășiței Apocalips 19:7, 8) în contradicere cu purtarea sari-seilor (Matei 6:15).
- 5, 6. Descrie cum s'a apropiat Estera de rege, și cum a primit-o acesta. Cum a fost împlinită această parte a ilustrației profetice?
- 7, 8. Cum a vorbit regele către Estera? Ce impresie a trebuit să aibă asupra regelui răspunsul ei ce a dat?
- 9—11. Fă cunoscut, cum oferi ospățul Esterei ocaziune, ca să întărească starea ei de lavoare înaintea regelui, și cum se folosi ea cuminte de această ocazie.
- 12, 13. Pentru ce a cuprins Estera în invitare și pe Haman, la ospățul din ziua următoare? Ce impresie a făcut aceasta asupra lui Haman? Cum își găsește împlinirea această parte a ilustrației?
- 14—16. Ce s'a întâmplat după banchet, ce a amărit pe Haman și mai tare asupra lui Mardoheu? Ce este preumbrit prin această icoană în timpul prezent?
- 17, 18. Știut-a Haman în timpul acesta, că Estera și Mardoheu erau iudei? Asemănă aici starea și purtarea lui Haman cu a clasei preumbrită de el.
- 19—21. Motivează lipsa de somn a regelui în noaptea aceea. La ce a condus aceasta? Ce învățatură conține această parte a însemnării?
- 22, 23. Cum apare Haman după aceasta, cum arată însemnarea? Cum împlinește aceasta?
- 24—27. Descrie, cum mândria și egoismul lui Haman a pregătit calea pentru Mardoheu, ca chiar acea cinste să o primească Haman pe care a postit-o pentru sine însuși. Cum se împlinește în timpul prezent ilustrația aceasta profetică?
- 28—31. Cum a urmat regele sfatul lui Haman cu privire la aceea, ce trebuie să i se facă omului, pe care regele vrea să-l cinstească? Ce a însemnat aceasta pentru Haman? Cum se împlinște aceasta în timpul prezent?
- 32—34. Arată, dacă Haman a avut sfătuitori cuminte. Ce este învățatura de tras din aceasta?
- 35, 36. Ce mângăere i-a mai rămas lui Haman după înjosire? Ce a fost reprezentat în umbră prin această stare profetică?
- 37, 38. Ce a fost ocazia, care a deschis pentru Estera calea, ca să pună înaintea regelui cererea ei? Care a fost cererea ei? Ce a însemnat aceasta pentru ea? Ce este aplicarea asupra rămășiței?
- 39—43. Explică ce este preumbrit profetic în Estera 7:6—8?
- 44—46. Cum a fost preumbrită starea din prezent a clasei Haman și răsplata amenințătoare prin conspirația uneltită a lui Haman și rezultatul ei?
- 47, 48. Explică cuvintele: „Și mânia regelui s'a potolit”, după ce Haman a fost spânzurat pe spânzurătoarea pe care a pregătit-o pe seama lui Mardoheu. Ce este învățatura din ea pe seama rămășiței?

(W. T. din 15 Iulie 1931)

Chinul în contradicere cu legământul

IEHOVA a întemeiat religia adevărată pe pământ, și ținta principală a acesteia a fost și este aceea, ca să se închine lui și să preamărească numele său. Satan a introdus o religie falsă, când a căutat să fie asemenea Celui prea Înalt. Dumnezeu a făcut legământul său sau contractul sărbătorec cu Izrael, și i-a poruncit, ca să se despărțească și să steie departe de națiunile păgâne din jur. Satan a așezat o religie falsă între națiunile păgâne, și-i îndemnă să se închine la zei ciopliți și la alte lucruri, cari

n'avură aface nimica cu Iehova. Acești servitori ai zeilor păgâni au ridicat un altar în valea Hinnom, ca să aducă jertfă zeilor lor.

Iudeii au călcat legământul lor făcut cu Iehova, și au devenit închinătorii lui Baal, unul din idolatrizații lui Satan. În timp ce au urmat serviciul lui Baal, au adus pe copiii lor ca jertfă, și pe aceasta se sprijinește învățatura chinului vecinic, despre ce spune Iehova: „Și au zidit înălțimi lui Baal, ca să ardă pe fiii lor în foc, drept olocaustele lui

Baal; ceea ce n'am ordonat, nici n'am vorbit, și nici în gând nu mi-a venit." (Ieremia 19:5) Iarăș vorbește Domnul în Ieremia 32:35: „Și au zidit înălțimi lui Baal, din valea fiului lui Hinnom, ca să treacă prin foc pe lii lor, și pe fetele lor lui Moloc; ceeace eu nu le-am ordonat, nici în gând nu mi-a venit, ca ei să facă uriciunea aceasta, și să tragă pe Iuda în păcat." Lucrurile pe cari le-au jertlit păgânii le aduseră jertfă demonilor, și nu lui Dumnezeu!

La executarea dreptății dumnezeiești, Iehova niciodată nu s'a folosit de chin, bă chiar el o-sândește o astfel de învățătură, ca fiind o fără-delege înaintea feței sale. Executarea dreptății dumnezeiești nimicește pe nelegiuit, și pentru aceasta cel ce este nimicit pe vecie, este pedepsit cu o pedeapsă ce ține în vecie. Versetele 9, 10, 20, 22, 28, 34, 38 ale psalmului 37 servesc dovadă pentru aceasta. „Fiindcă cei răi vor fi nimiciți, iar cei ce nădăjduesc în Domnul, vor stăpâni țara. Încă puțină vreme, și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era și nu va mai fi... Dar cei răi pier, și vrăjmașii Domnului sunt ca cele mai frumoase pășuni; pier, pier ca fumul... Căci cei binecuvântați de Domnul stăpânesc țara, dar cei blăstâmați de el sunt nimiciți... Căci Domnul iubește dreptatea, și nu părăsește pe credincioșii lui, totdeauna ei sunt sub paza lui, dar sămânța celor răi este nimicită... Nădăjdueste în Domnul, păzește calea lui și el te va înălța, ca să stăpânești țara: vei vedea pe cei răi nimiciți... Dar cei răzvrățiți sunt nimiciți cu toții, sămânța celor răi este prăpădită.”

Învățătura chinului vecinic este o ocară înșamă la adresa lui Iehova, o pată de rușine pe numele lui sfânt și iubit. Scopul cel mai important al omului este preamărirea lui Dumnezeu. Prin urmare este datorința și privilegiul său, ca să schimbe altora această părere falsă ce o au despre Iehova, și a-i face în stare să înțeleagă, că Dumnezeu într'adevăr este iubire. O înțelegere a scopurilor sale arată, că orice și tot ceeace face este un rezultat al iubirii. Abia a judecat Dumnezeu pe om la moarte, și a și început, ca să se îngrijească de răscumpărarea omenirii și de eliberarea lor definitivă. Cu cât mai clar privim și înțelegem aceste mari adevăruri, cu atât mai mare se face bucuria noastră despre însușirea dumnezeiască a dreptății, și scopul dumnezeesc, ca să le facem cunoscute.

Imediat după ce Adam și Eva au fost alungați din grădina Edenului, au născut copii, cari au ajuns la vârsta de bărbați și femei, și aceștia asemenea au avut copii. Cain își luă soție pe una din surorile lui. Așa crescuseră totdeauna numărul oamenilor de pe pământ. Ei toți au petrecut pe pământ cătătorind de ici colea, și în sudoarea feței lor și-au câștigat pâinea. Unii dintre acești urmași ai lui Adam erau răi, alții dimpotrivă binevoitori. Dumnezeu și-a dovedit îndurarea sa față de cei buni, deoarece el totdeauna pe aceia îi binecuvintează, cari sunt buni. Satan și-a lucrat influența

lui rea între oameni, și cei mai mulți dintre ei se alăturară răului.

Noe era un om temător de Dumnezeu, și el cu familia sa serveau pe Iehova Dumnezeu. Peste șasesprezece sute de ani ~~erau~~ trecuți dela judecata din grădina Eden (în care timp oamenii au devenit foarte neînfrânați și răi), și domni mare silnicie pe pământ. Dumnezeu și-a propus, ca să nimicească pe toți cei fără-delege de pe pământ, și așa a dat lui Noe îndrumarea, ca să zidească o barcă și să ducă în ea pe familia lui; cum corabia s'a gătat, se năpăstui un mare potop asupra pământului, și toate creaturile vii au fost stărpite afară de accia, cari se aflau în corabie. Numai opt persoane au rămas în viață după marele potop, pe pământ. (1 Moise 7:21-23; 1 Petru 3:20) Noe și liii lui au conceput copii, și oamenii astfel iarăș începură să se înmulțească pe pământ. Între aceștia unii au fost binevoitori, alții dimpotrivă răi. Între cei ce se năzuiau să facă voia lui Dumnezeu, era un bărbat cu numele Avraam, numele căruia mai târziu a fost schimbat în Avraam. Scriptura așa vorbește despre el, ca de un prieten al lui Dumnezeu. Soția lui Avraam era Sara.

Când Avraam ajunsese vârsta de 75 ani, vorbi Iehova către dânsul: „Ieși din pământul tău, și din locul nașterii tale, și din casa părintelui tău, în pământul care eu ți-l voi arăta ție. Și te voi face națiune mare, și te voi binecuvânta, și voi face numele tău mare, și vei fi binecuvântat. Și voi binecuvânta pe cei ce te binecuvintează, și pe cel ce te va blăstăma îl voi blăstăma și se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului.” (1 Moise 12:1-3) Avraam și soția sa pe lângă altele părăsiră Haranul, ca să călătorească în pământul Canaanului. Când acolo ajunseră până la locul numit Sichem, apăru Domnul lui Avraam și-i zise: „Seminției tale vreau să dau pământul acesta.” Avraam ridică acolo un altar, și dealunci locul acela este numit Bethel, ce înseamnă casa Domnului. Mai târziu Avraam a locuit pe șesurile Mamre, care zace în partea de sud a Palestinei chiar deasupra Hebronului actual. În timp ce Avraam petrecu acolo, Dumnezeu a făcut cu el un legământ în următoarele cuvinte: „Eu pământul acesta l-am dat seminției tale dela fluviul Egiptului până la fluviul cel mare, fluviul Eufurat.” — 1 Moise 15:18.

Mai târziu când Avraam implini vârsta de 90 ani, apăru Domnul și i-a zis: „Și voi întări legământul meu între mine și tine, și te voi înmulți foarte, foarte... tu vei deveni părinte a o mulțime de națiuni. Și voi da ție și seminției tale după tine pământul unde tu petreci: tot pământul Canaan, în stăpânire vecinică: și le voi fi lor Dumnezeu.” — 1 Moise 17:2, 4, 8.

Cu ceva mai târziu, pe când Avraam șezu la intrarea corlului său, pe care l-a ridicat pe înlinsul șesului Mamre, deodată a văzut trei bărbați stând înaintea lui, erau solii lui Iehova. În șesul Mamre, puțină cale mai sus de localitatea Hebron, stă un stejar foarte bătrân, tulpina căruia are o

periferie de aproape zece metri. După tradițiunile păstrale, se presupune că stejarul acesta a fost pus de Avraam, în locul unde și-a ridicat cortul, când au apărut înaintea lui solii sfinți. Natural, că nu putem să acceptăm aceasta cu încredere, pentru că un stejar nu poate avea așa lungă viață. Inșă acest arbore din lumea veche trezește ceva interes, deoarece stă cam pe locul acela unde Avraam, cum se crede, era acasă în cortul său. Acolo pregăti Avraam mâncări răcoritoare pe sema oapeșilor înalți, și el stătu înaintea lor sub pom și ei mâncară". Tot acolo s'a întâmplat, că solul a zis lui Avraam, că lui și soției sale Sara îi va fi dăruit un fiu." — 1 Moise 18 : 1-14.

La timpul stabilit Avraam și Sara primiră un fiu, pe care îl numiră Isaac. (1 Moise 21 : 1-3) Cum Isaac creșcu mare, Iehova a pus pe Avraam pe o probă grea, și în timp ce făcu această, a făcut o icoană, care a ilustrat în umbră răscumpărarea rasei omenești. Darea de seamă despre aceasta o găsim în capitoul 22 al cărții întâi a lui Moise. Dumnezeu vorbi către Avraam: „Ia pe fiul tău, pe unicul tău, pe care-l iubești, pe Isaac, și mergi în pământul Moria și-l adă acolo jertfă în unul din munții care-ți voi zice." (1 Moise 22 : 2) Este de mare interes ca să luăm seama, că muntele Moria zace înăuntrul zidurilor orașului Ierusalim de acuma. Acelaș loc era, unde și Solomon a zidit templul său, și e de crezut, că exact acesta a fost locul, unde regele Melchisedec s'a întâlnit cu Avraam. Acest loc însemnat este și locul, unde era trimis Avraam, ca conform îndrumărei dumnezeiești să aducă jertfă pe fiul său Isaac.

Avraam strânse lemne pentru focul de jertfă le luă cu sine și apoi a pornit-o la drum cu fiul său și cu câțiva servi ai lui dela șesul Mamre o călătorie de trei zile, până la muntele Moria, și imediat după sosire făcu toate pregătirile pentru jertfa arderii de tot. Isaac nu a știut, că tatăl său are de scop ca pe el însuși să-l jertfească pe altar, și așa vorbi către tatăl său: „Iacă aici focul și lemnele, dar oaia de jertfă unde este? Și Avraam zise: fiul meu Dumnezeu se va îngriji de oaia de jertfă." După aceea Avraam a comunicat fiului său, că el însuși trebuie să fie jertfa de tăiat. El legă pe Isaac și îl așeză pe altar, scoase mâna sa și apucă cuțitul, cu care voia să ucidă pe fiul său. Aceasta a fost o probă aspră a credinței lui Avraam. Isaac a fost unicul său fiu, și îl iubi din toată inima; însă Iehova i-a poruncit, ca să aducă pe fiul său jertfă, și iubirea lui mare față de Iehova îl făcu să dea ascultare poruncii lui Dumnezeu.

Inșă în timp ce își ridică mâna, ca să ucidă pe unicul său fiu iubit, „îngerul lui Iehova din cer strigă, zicând: Avraame! Avraame! Și el răspunse: Iată-mă! Și îngerul zise: Să-nu-pui mâna ta pe copil, nici să-i faci lui ceva, că acum cunosc, că tu te temi de Dumnezeu; fiindcă tu nu ai cruțat nici chiar pe fiul tău, pe cel unic al tău pentru mine." Cum Avraam își ridică privirea, văzu în apropiere un berbece într'un rug, acățat de coarnele sale într'un desis, îl luă și-l aduse ca jertfă.

„Atunci îngerul lui Iehova strigă lui Avraam a doua oară din cer: și zise: m'am jurat însumi asupra mea, zice Iehova; pentru că ai făcut aceasta și n'ai cruțat nici pe chiar pe fiul tău, pe cel unic al tău, că eu te voi binecuvânta și voi înmulți seminția ta ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmurile mării, și că seminția ta va stăpâni porțile neamicilor săi. Și întru seminția ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului, că ai ascultat de vocea mea." — 1 Moise 22 : 15-18.

În această icoană minunată, Avraam era o ilustrație sau o icoană profetică a lui Iehova, în timp ce Isaac era icoana lui Isus, fiul iubit al lui Iehova. Prin faptul, că Avraam a adus pe fiul său iubit jertfă pe altar, a fost preumbrit aceea, cum Dumnezeu va aduce ca jertfă la timpul său cuvenit pe fiul său iubit, pe unicul său, ca omenirea să fie răscumpărată de sub moarte, și să primească ocazie pentru primirea vieții. Avraam nu a înțeles ce a avut Iehova de gând, aceasta era cu nepuțință pentru el, pentru că aceasta nu i-a descoperit-o Iehova; aceea însă a știut, că Iehova aici a făcut cu el un legământ, și l-a întărit cu jurământul său, și că Dumnezeu din pricina acestor două lucruri hotărite și neschimbate (cuvântul și jurământul său) la timpul său stabilit va duce la îndeplinire legământul său, și că acest legământ va aduce cu sine binecuvântarea tuturor neamurilor și națiunilor.

Legământul lui Dumnezeu cu Avraam, de a binecuvânta toate neamurile și națiunile de pe pământ, este chiar împotriva învățaturii chinului vecinic, cu foc și pucioasă literală, învățat de învățătorii în materie de religie ai creștinătății. Biblia, cuvântul lui Dumnezeu nu putea să învețe în acelaș timp legământul lui Dumnezeu cu Avraam și seminția sa, și despre un oareșcare chin vecinic, ca să nu se contrazică. Prin urmare învățătura chinului vecinic trebuie să fie falsă; s'a dovedit nescripturală. Este un neadevăr născocit de sistemele religioase.

(W. T. din 15 Iulie 1931)

Preotul și regele lui Dumnezeu

Preotul credincios și vecinic și regele lui Iehova a fost preumbrit în umbră cu mii de ani înainte în istoria poporului dedemult al lui Dumnezeu, care a fost urmașul lui Avraam, Isaac și Iacob. Toate acestea s'au întâmplat pentru lămuirea acelor, cari acuma trăesc în lume.

Cel mai mare imputernicit al lui Dumnezeu, în calitatea lui oficioasă are titlul de „Preotul înalt al lui Iehova". În ziua de ispășire a lui Izrael, au făcut anumite ceremonii în legătură cu cortul, cari ceremonii au avut însemnătate profetică: Executarea acestor ceremonii a fost în mâinile

preoților, și ca și cum ar fi exprimat următoarele: Va veni și timpul acela, când preotul cel mare pus în slujba lui Dumnezeu, va păși înaintea lui Dumnezeu în mod oficios, și va câștiga ispășire pentru păcatele omenirii. Locul omenirii păcătoase trebuie să-l ocupe jertfă desăvârșită omenească, și prin aceasta prețul de răscumpărare va fi câștigat în interesul mântuirii omenirii, și aceasta va fi predată lui Dumnezeu la timpul său hotărât. Cine va fi însă preotul cel mare denumit pentru executarea lucrului acestuia? Pavel, ca martorul inspirat al lui Dumnezeu, a răspuns la această întrebare, și arată, că acest mare preot va fi Isus Hristos, care a fost credincios față de Dumnezeu. Să citim Evrei 3:1-6.

Din aceste dovezi vedem, că el nu numai pe pământ a fost preotul cel mare al lui Dumnezeu, ci și acum este mare preot în cer. În Evrei 4:15 citim: „Căci n'avem un mare preot, care să n'aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul, care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” Iar în Evrei 8:1 citim: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un mare preot, care s'a așezat la dreapta scaunului de domnie al mării, în ceruri, ca slujitor al locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul.” În Evrei 5:4, 5 zice: „Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aron. Tot așa și Hristos nu și-a luat singur slava de a fi mare preot, ci o are dela cel ce i-a zis: Tu esti fiul meu, astăzi te-am născut!”

Marele preot al lui Israel în fiecare an odată și anume în ziua ispășirii a îndeplinit anumite ceremonii profetice prin jertfirea anumitor animale; ca împlinire a acestor ceremonii sau profeții, Isus Hristos, ca marele preot al lui Dumnezeu, prin jertfirea vieții sale a prezentat o jertfă odată și pentru totdeauna în interesul omenirii. În Evrei capitolul 9 versetele 11, 12, 14, 24, 26 citim: „Dar Hristos a venit ca mare preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare, și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâni, adecă nu este din zidirea aceasta; și a intrat odată pentru totdeauna, în locul Prea Sfânt, nu cu sânge de țapi și viței, ci cu însuși sângele său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică. Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin spiritul cel vecinic, s'a adus pe sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu. Fiindcă atunci (anume, dacă nu așa ar fi moarte, ca să sluiți Dumnezeului celui viu! Căci Hristos n'a intrat într'un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Fiindcă atunci (anume, dacă nu așa ar fi făcut) ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori dela întemeierea lumii; pe când acum la sfârșitul veacurilor s'a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfă sa.”

O altă dovadă cu privire la aceea, că ceremoniile Evreilor din ziua de ispășire au fost de în-

semnătate profetică, vedem în următoarele: P mari ai Evreilor trebuiau să se nască totde din seminția lui Levi, de aici se trage și nu „preoție levitică”. Isus însă s'a născut din seminția lui Iuda, și în aceasta nu era vorbă de o altă preoție, care se numește „preoție ordinul lui Melchisedec”. Apostolul Pavel mărturiază următoarele cuvinte profetice, și desprijina acestui mare preot spune: „Fără tată, mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit a vieții, — dar care a asemănat cu fiul lui Dumnezeu — rămâne și în veac.” — Evrei 7:3, 11-17.

Aceasta vrea să exprime, că preoția aceasta nu a fost rânduită după spiță de neam, vedem în cazul preoției levitice; în privința acestor preoții nu se ia în considerare nici spița tatii și nici a mamei. Deoarece nu știm nimic de originea acestui om mare, și deoarece preoții nu va înceta niciodată, pentru aceasta și „că viața lui nu are nici început și nici sfârșit”. Așa dar preoția levitică arată lucrul lui Hristos în legătură cu ispășirea. Acest mare preot însă îndeplinește și alte lucrări, pe cari însule preumbrește preoția levitică.

O altă amintire despre acest mare preot lucrul său atunci s'a întâmplat, când Avraam întors cu ocazia eliberării lui Lot și s'a întâlnit cu Melchisedec, care atunci era regele Salem adecă a păcii, și totodată a fost și preotul Dumnezeului Celui prea Înalt. Melchisedec s'a închinat la Dumnezeu după obiceiul lui Avraam. Evenimentul acesta este însemnat în 1 Moise capitolul 14 (Evrei 7:1) Profeția aceasta a arătat la vechea vreme unei persoane, care va ocupa slujba de preot al Dumnezeului Celui prea Înalt, și pe poporul în nutri cu hrană dătătoare de viață. Profeția aceasta a împlinit-o Isus Hristos; el este marele preot vecinic al lui Dumnezeu și imputernicitul lui Dumnezeu principal, el a câștigat pentru om ceea ce îi aduce susține viața. În epistola către Romani 6:23 citim: „Darul lui Dumnezeu este viața vecinică în Hristos Domnul nostru.” Acum și până în vremea aceasta numai aceea se întâmplă, ce face cel mai principal imputernicit al lui Dumnezeu în numele lui Dumnezeu. Despre aceasta citim în 1 Corin 8:6: „Toate sunt dela Dumnezeu, prin Isus Hristos.” Profeția despre Melchisedec afară de aceasta mai arată la aceea, că marele preot în acea vreme este totodată și regele sau domnitorul cel mai mare. Despre venirea acestui puternic a lăsat Dumnezeu să se proorocească prin Isaia, că stăpânirea va veni pe umerii lui, și omenirea va primi viață și pace dela dânsul. Isaia a prezis, că acest puternic va fi Prințul Păcii. (Isaia 9:6, 7) Dumnezeu a lăsat să se proorocească și prin Iacob care era pe pragul morții despre lucrurile viitoare, care între altele a declarat: „Iuda este un pui de leu, tu ai crezut că pentru pradă fiul meu Iuda își pleacă genunchii și se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaică, ci unde va scula? Toiașul de domnie nu se va depărta de el.”

din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de el vor asculta popoarele." — 1. Moise 49:9, 10.

Isus s'a născut din seminția lui Iuda, și Scriptura pe el îl numește leul din seminția lui Iuda. (Apolips 5:5) Acest puternic amintit de profet, trebuie să aibă drept la domnie, și trebuie să fie marele legiuitor al poporului, precum și Moise a fost legislatorul lui Izrael. Numele Șilo îl caracterizează ca pe printrul păcii, pacinic. 1 Moise 49:10 în traducerea engleză sună după cum urmează: „Națiunile se vor aduna în jurul lui”, aceasta înseamnă, că el le va fi domnitorul. Profeția aceasta a implinit-o Isus în parte, iar acum lucrează la realizarea ei totală.

Și Dumnezeu prevestit prin profetul său și locul de naștere a domnitorului de drept al lumii. Mica spune în 5:2: „Și tu Betleem Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine imi va ieși cel ce va stăpâni peste Izrael, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veciniciei.” Când Isus s'a născut în Betleem, a implinit în parte profeta aceasta. Expresiunea „a cărui obârșie se suie până în vremurile vecinice” arată la Logos, prin care s'a întâmplat creerea tuturor lucrurilor, și care a devenit trup și a locuit între oameni; deci el s'a născut ca domnitorul lumii. (Ioan 1:1-4) Când Isus era pe pământ a fost uns de rege; deci chiar și atunci era deja rege, atunci însă nu a coupat încă scaunul său de domnie. A trebuit să aștepte până la timpul hotărit de Dumnezeu, care atunci era încă în viitorul îndepărtat, precum a și spus aceasta lui Pilat: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta.” (Ioan 18:36-38) Timpul când Isus a trebuit să intre în slujba lui de stăpânitor, îl stabilește profeta următoare: „De aceea îi va lăsa până la vremea, când va naște cea care are să nască, și rămășița fraților săi se va întoarce la copiii lui Izrael.” — Mica 5:3.

Această profeta se referă la timpul acela, când națiunea regelui se naște și domnia lui se va începe, ceea ce s'a întâmplat deja. Arătând la un timp viitor a declarat Dumnezeu prin profetul său: „Totuși, eu am uns pe împăratul meu pe Sion, muntele meu cel sfânt.” (Psalm 2:6) Profeta aceasta, cum arată Scriptura, în 1914 a început să se îplinească. Deci dovezile profetice, cari nu se pot trage la îndoială arată lămurit, că acela pe care Dumnezeu l-a trimis de răscumpărătorul omenirii, totodată este și marele profet al lui Dumnezeu și vorbește cu toată autoritatea. Afară de aceasta, din dovezile survenite vedem, că este în veci „preotul Dumnezeului prea înalt” și în veci va purta slujba aceasta; prin urmare el este împunătorul principal al lui Dumnezeu. Din dovezile servite vedem pe mai departe, că el este domnitorul cel mare de drept al lumii, care în dreptate va guvernă spre binele popoarelor: precum și aceea este dovedit, că drepturile vecinice la aceste slujbe atunci le-a primit, când Dumnezeu l-a uns cu spiritul său sfânt.

Sub „ungere” trebuie să înțelegem o denumire într'o slujbă, în aceasta este cuprins, că numitul este inzeștrăat cu autoritate și putere întru îndeplinirea serviciului său. Cuvântul „Hristos” înseamnă uns, și numele acesta Isus l-a primit cu ocazia ungerii sale. De atunci are dreptul, ca să poarte numirile profet, preot și rege. Cuvântul „Messia” asemenea înseamnă uns: Dumnezeu a prezis înainte prin profetul său, că Messia se va depărta, dar nu pentru el însuși. (Daniel 9:25, 26) Profeta aceasta se unește cu totul cu profeta lui Isaia, care zice, că sufletul și l-a vărsa în moarte în scopul câștigării prețului de răscumpărare în interesul omenirii. (Isaia 53:8, 12) Profeta aceasta a implinit-o Isus: el este unșul, Messia, el și-a vărsat sufletul în moarte, nu pentru el, ci pentru binele omenirii.

Decând Iehova Dumnezeu a înviat pe Domnul din morți și l-a așezat la cea mai înaltă slujbă în ceruri, el a devenit Mântuitorul și autorul izbăvirii. Dintre numirile sale ce i se cuvin, numele „Mântuitor” este numai unul. Prin aceasta Isus imediat a ajuns în posesiunea puterii și autorității, ca să poată întemeia pe pământ împărăția sa dreaptă, și să poată începe lupta împotriva dușmanului cel mare, să-l scoată afară din poziția pe care o ocupă în lume, să ducă la îndeplinire curățirea numelui lui Dumnezeu, și să învețe pe tot poporul să se supună. Isus s'ar fi bucurat, dacă încă atunci ar fi putut să înceapă la lucrurile acestea, dacă ar fi fost sosit încă atunci timpul lui Dumnezeu pentru aceasta; însă vremea lui Dumnezeu nu a fost sosit încă atunci, pentru aceasta a vestit înainte Dumnezeu prin profetul David: „Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta mea până voi pune pe vrăjmașii tăi sub picioarele tale.” (Psalm 110:1) Vorbind despre împlinirea acestui psalm spune Pavel: „El după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, s'a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrăjmașii lui să fie făcuți așternut al picioarelor lui.” — Evrei 10:12, 13.

Declarația aceasta profetică nu trebuie interpretată așa ca și cum ar însemna, că după ce i-a fost spus, Isus a trebuit să șadă în neactivitate, până când timpul hotărit al lui Dumnezeu va fi sosit pentru scoaterea dușmanului, întemeierea împărăției și justificarea numelui Părintelui său. Între timp a trebuit să execute alte lucruri. Când a sosit sfârșitul lucrului său de pe pământ, așa a vorbit către învățăceii lui: „De aceea vă pregătesc împărăția, după cum Tatăl meu mi-a pregătit-o mie, ca să mâncați și să beți la masa mea în împărăția mea, și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Izrael.” (Luca 22:29, 30) Prin aceasta Isus a zis o profeta despre aceea, că învățăceii lui (și accia, cari îl vor urma după aceea cu credincioșie) vor fi împreună cu el în împărăția lui.

Cum în timpul acela a zis învățăceilor săi: „Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce mă voi duce și vă voi pregăti un loc, mă voi în-

„...darce și vă voi lua cu mine, ca acolo unde sunt eu, să fiți și voi.” (Ioan 14 : 2, 3) Aceasta asemenea este o profeție pe care învățăceii lui n'au înțeles-o până la venirea lui și a împărăției sale. Acuma profeția aceasta s'a împlinit barem în parte, iar restul este în curs de împlinire, și toți consacrații Domnului pot s'o înțeleagă. Deoarece vedem, că profețiile, cari vorbesc despre Mântuitorul, despre marele profet, preot și rege, s'au împlinit sau

sunt în curs de împlinire, aceasta servește o dovadă pentru întărirea credinței noastre, anume pe seama tuturor acelor, cari iubesc pe Iehova. Prin împrejurarea, că Iehova a lăsat să se însemne aceste profeții în interesul acelor, cari sunt devotați pe deplin lui, este dovedit clar, că la timpul lui Dumnezeu vor înțelege profețiile acestea. Iar aceasta se întâmplă în zilele noastre.

(W. T. din 15 Iulie 1931)

Biblia

Iehova Dumnezeu este creatorul omului. Este rațional, că Creatorul pe sine și hotărârile sale le descopere întrucâtva omului. Biblia are ca conținut această descoperire. Este Biblia adevărată, și este ea cuvântul lui Dumnezeu? Preoții modernști zic: „Nu”, și ei susțin, că ea nu este de încredere. Acum dorim să aducem câteva dovezi, cari arată, că Biblia cuvântul lui Dumnezeu este adevărul și singurul conducător sigur pentru om.

Faptele vizibile arată peste orice îndoială, că pământul a fost odată acoperit de un potop mare de apă. Noe a fost mântuit și a fost eliberat din lumea nimicită prin potop. Noe a fost cel mai însemnat om al timpului său pe pământ. El a fost purtătorul unei cunoașteri a lucrurilor, pe cari nici un alt om de pe pământ din timpul acela nu le-a putut ști atât de bine ca și el. Intre creerea lui Adam și sfârșitul potopului a fost un timp de 1656 de ani. În decursul acestui period de timp au ajuns oamenii o lungime de viață de aproape o mie de ani. Adam a trăit încă trei sute de ani după nașterea lui Enoch. Enoch a fost un om bun și natural a putut ști toate dela Adam, cece s'a întâmplat cu el în Eden și de atunci încolo. A fost cu totul natural că Enoch a spus aceste lucruri fiului său Metusala; acesta a fost bunicul lui Noe. Noe a știut dela Metusala și Lameh, tatăl său, toate ce au putut ști oamenii, și cea mai importantă parte a cunoștinței lor a fost povestirea evenimentelor din Eden și de după aceea. Noe a mai trăit 350 de ani după părăsirea corăbiei. Numai la doi ani după moartea sa a fost născut Avraam, și natural că Avraam a auzit istoria oamenilor dela Sem, bunicul său, iar acesta a fost un fiu al lui Noe.

Avraam a fost începutul poporului lui Izrael sau al poporului evreu. Se numește și „părintele credincioșilor”. Nimeni nu poate avea credință fără cunoștință; din aceasta trebuie să deducem, că Avraam a fost luminat despre scopurile lui Dumnezeu cu oamenii. Iacob a fost un nepot al lui Avraam și tatăl lui Iosif, care a fost un domnitor puternic în Egipt. Moise, un izraelit, a fost născut în Egipt, și stă scris despre el, că a fost instruit în toată înțelepciunea Egiptului, și aceasta a cuprins în sine toată cunoștința, pe care a lăsa-o dela strămoșii săi. Nu este neobișnuit, dacă în zilele de azi un copil român primește lămuriri

despre faptele mai importante ale istoriei țării sale dela tatăl său. Cu și mai mare siguranță putem lua, că Moise a învățat istoria poporului său dela tatăl său. Moise a fost cu totul potrivit, de a scrie istoria omenirii. El a scris primele cinci cărți ale Bibliei. Deci se poate vedea prin urmare, că darea de seamă s'a putut ușor da dela o generațiune la alta.

Enoch, Noe, Avraam și Moise au fost oameni consacrați lui Dumnezeu; aceștia în mod natural sau străduit, ca să-și câștige toate cunoștințele pe cari le-au putut câștiga despre scopurile lui Dumnezeu cu oamenii. Noul Testament amintește, că acești oameni au fost plăcuți lui Iehova. Dacă în privința veracității Bibliei în afară de aceste tradiții nu am poseda alte dovezi, am avea deja prin aceasta destule dovezi despre aceea, ca să considerăm Biblia ca înregistrarea istoriei omenirii. Noi posedăm totuși cu mult mai multe dovezi.

Este recunoscut, că omul este cel mai inteligent dintre toate creaturile pământului. El are o însușire naturală sau o silință, de a însemna întâmplările timpului său spre folosul său și spre folosul generațiunii viitoare. Aceasta este în sine deja o dovadă, că aceasta Dumnezeu a voit-o așa și de aceea a plantat această înclinare în om, ca omul să facă astfel de însemnări. Din aceasta logic aceea urmează, că Creatorul și de aceea s'a îngrijit, ca omul să primească și untelele necesare pentru pregătirea astorfel de însemnări. Pentru că chestia a stat în legătură cu numele și cuvântul său, și însemnările le-a păzit, ca acele să fie însemnate în conformitate cu adevărul. Iar dacă Dumnezeu a păzit pregătirea însemnărilor, putem fi siguri, că aceste însemnări contin adevărul.

Tradițiunea și Biblia se unesc într'aceea, că Moise a fost consacrat lui Dumnezeu, și că Dumnezeu l'a trimis cu anumite însărcinări în Egipt. El a fost un om de o așa natură, de care obișnuiește Dumnezeu să aleagă cu scopul de a împărtăși scopurile sale cu omenirea. Moise prin urmare a procedat întrucâtva ca secretarul lui Iehova. Tot aceasta se referă și la cealalți scriitori ai Bibliei. Dumnezeu i-a îndrumat la ce trebuie să scrie. Despre aceasta a spus David, regele credincios al lui Izrael: „Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine, și cuvântul său a fost pe limba mea.” Spiritul lui Dumnezeu însemnă puterea ne-

văzută a-lui, pe care o lasă să influențeze asupra omului, ca să-l conducă în lucrul său.

Oamenii temători de Dumnezeu ai timpurilor vechi, cari au scris părți din Biblie, se numesc profeți. Despre aceștia citim în 2 Petru 1:21: „Profeția n'a fost niciodată adusă din voia omului, ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit, mânați de spiritul sfânt.” Acești oameni au scris prezicere despre evenimentele viitoare, pe cari ei înșiși nu le-au înțeles și despre cari ei înșiși n'au știut; aceasta dovedește, că ei au fost simpli unelte în mâna lui Iehova pentru scrierea astorfel de profeții. Profețiile scrise de veacuri sunt împlinite de faptele întâmplare; aceste fapte sunt cunoscute de toți oameni cu cugetare serioasă. Aceasta dovedește pe deplin, că cuvintele profeților nu pot fi izvorite din mintea unui om și nici nu au fost formate acolo, fără că ele sunt dictate de Iehova și sunt scrise de acei oameni, tocmai așa după cum a influențat puterea lui

Dumnezeu asupra minții lor. Daniel, unul dintre profeți, a întrebat pe Dumnezeu, când se vor împlini aceste lucruri, și lui i s'a răspuns, că el trebuie să închidă și să sigileze cartea profeției până la timpul sfârșitului, și atunci va fi înțeleasă.

Nimeni nu va putea discuta fapta, că Isus a trăit și a murit cam de aproximativ 1900 de ani în Palestina. Vorbirile sale întrec în înțelepciune tot, ce a vorbit cândva vreun om pe pământ. El a vorbit cu deplină putere dela Iehova, și a vorbit cu recunoaștere despre vorbele profeților și le-a introdus ca factori hotărâtori. Cu sute de ani înaintea nașterii lui Isus au scris mulți din aceștia despre nașterea lui, despre cursul vieții sale, despre persecutarea sa, moartea sa și învierea sa. Faptele cunoscute în legătură cu Isus întăresc pe deplin și ajută aceste profeții, și arată că ele sunt adevărate. Aceasta dovedește iarăși, că aceste preziceri nu pot fi izvorite din mintea unui om, ci trebuie să fie ieșite dela Iehova Dumnezeu,
(Continuarea urmează)

Scrisori interesante

Fiecare trebuie să fie un martor

Iubiți frați în Hristos!

Bucuria însuflețitoare pe care am simțit-o împreună cu atâți frați la congresul din Berlin, precum și bucuria care ne-a cauzat-o scrisoarea voastră: „Fie după credința voastră!” — mă îndeamnă, ca să vă comunic pentru încurajarea și bucuria voastră, ce mare bucurie am în inima mea, că Domnul din nou ne împărtășește în învățători noi și îndemnuri, pentru executarea cu mai mare reușită a lucrului său. Mulțumesc din inimă și pentru îndrumările mai recente pe care le-am primit prin revistă.

Deoarece sunt tocmai în drum să țin conferințe, iarăș am putut face deosebire între lucrul de a ținea conferințe și cel misionar. Lucrul de a ținea conferințe, acum în ultimul timp cu rulara fotodramei a luat avânt hotărâtor, și a exercitat un mare efect asupra publicului, și neliniștește în mod vădit pe organizația lui Satan. Dar cu toate acestea dacă ne cugetăm la aceea, că prin lucrul acesta săptămânal 20, 50 sau poate 100 de frați strâng în jurul lor o gloată oareșcare de popor și vorbesc înaintea acestora, și îi ajută să înțeleagă adevărul, până când tot în acelaș timp cu ocazia unei zile misionare anume dumineca în țara întregă iau parte cam 10.000 de lucrători, și poate vizitează peste 500.000 de oameni în locuințele lor, și înaintea acestora pun mărturie despre numele lui Dumnezeu, atunci putem vedea puterea aceea, care se arată spre lauda lui Dumnezeu în lucrul din casă. Iehova Dumnezeu probabil că și după aceasta așa va face lucrul său, deoarece dintre poporul său nu numai unii trebuie să fie martorii lui, ci toți. (Isaia 43:10) Cei ce pot să înțeleagă aceasta, toți vor fi binecuvântați și cugetându-ne la Isaia 28:5, 6 — se năzuiesc să stea tare în organizația lui Dumnezeu, ca să se împărtășească în toate acelea lucruri, pe cari Dumnezeu le execută prin rămășiță întru preamărirea Domnului. (Isaia 26:20, 21) Desigur se bucură încă deacuma fiecare credincios, de cele trei zile de mărturie, în lumea întregă.

Domnul să binecuvinteze serviciul vostru.

Al vostru frate C. K.

Cu stâlpi și grinzi tari

Iubiți frați în Hristos!

Plinătatea bucuriei este înaintea feței sale și iubire în dreapta lui.

Zilele luptei celei mari au trecut și ce bucurie că și noi am putut lua parte la ele. Diavolul și organizația sa trebuie că au avut niște zile calde, când au văzut cum oastea lăcustelor a ieșit afară întru curățirea numelui și cuvântului lui Dumnezeu, și vestirea nimicirii organizației lui Satan.

Ce mare privilegiu ne este partea că putem fi lucrători la templu și putem zidi cu niște stâlpi și grinzi tari! Cărțile într'adevăr sunt astfel de stâlpi tari, și bucuria noastră cea mai mare este aceea, dacă cât mai multe putem răspândi din ele. Hotărît, că acuma este timpul pentru „treerarea” Babilonului! (Psalm 149) În săptămâna revistei (la lucru) am experiențat, că Domnul în mod deosebit a binecuvântat lucrul cu cărțile noi. În cursul lucrului se poate vede și aceea, că oamenii tot mai bine încep să asculte veștile împărăției. Chiar până acuma mulți au auzit mărturie, și adeseori ne arată cărți pe cari le-au cumpărat mai înainte, și iarăș cumpără cărți noi. Cum ne-a povestit o soră în timp ce lucra a ajuns la o femeie, care de vre-o câteva luni nu a putut achizița chiria pentru casă; dar cu toate acestea a putut să plătească pentru o serie de cărți, deoarece s'a interesat în mare măsură de cărți. Pe o altă soră, o familie o trimis-o la o altă familie, iar de acolo iară la alta și astfel în casele acestea a lăsat 40 de cărți!

Ținând seamă de faptele acestea, acuma este cu mult mai potrivit indemnul: „Să nu vă slăbească mâinile!” Faceți tot ce puteți, mântuirea și eliberarea a sosi!

Iehova să fie binecuvântat și preamărit și Regele nostru prezent, că și-a luat puterea lui cea mare și a început la guvernare; Diavolul nu peste mult va fi mălurat de pe pământ, deoarece biruința este a lui Iehoval

Sunt cu salutări calde, a voastră soră în serviciul și bucuria Regelui nostru M. Sch.